

PRECS I PREGUNTES

Dos deutes

Se'n va José María Aznar sense que ningú el faci fora. Han estat vuit anys, un període relativament curt pels rècords de permanència a què ens han acostumat els polítics que ens governen. Però, en canvi, en aquest sistema d'alcaldes eterns i presidents adherits al seu sofà, Aznar és l'únic pel qual tinc una sensació personal, un sentiment, podria dir molt aproximadament. Un ressentiment, diria per acabar-ho de precisar.

Crec que José María Aznar ha volgut perjudicar-me personalment almenys en dues ocasions. La primera es refereix a l'àmbit de la meua llengua, la que ell ha intentat permanentment reduir en l'àmbit de la intimitat. La seva ha estat una intervenció constant contra el català, fins al punt que acaba el seu mandat amb una campanya política i de premsa contra el reconeixement del català a la Franja de Ponent, com si això significués un perill extraordinari per al seu projecte imperial, Mare de Déu del Pilar!

L'altra qüestió es va produir fa prop d'un any. El meu amic José Couso va morir pels trets d'un tanc nord-americà a Bagdad, i ell, José María Aznar, es va negar a demanar explicacions als Estats Units. Els seus familiars només van rebre una bandera espanyola sobre el taüt, i ara encara fan cua, obstinadament, a les finestretes de tots els jutjats per veure si a dins hi ha algú que conservi un mínim de sentiment de justícia.

No l'han fet fora. Se'n va ell sol. Però espero que en aquests vuit anys, en algun moment, li hagi arribat algun crit de rebuig, alguna mirada d'acusació, ni que sigui un article escrit des de la intimitat d'una llengua que, mal que bé, l'haurà sobreviscut.

Salvador Cot

La crònica

D'ídols caiguts a les noves glòries 'de España'

Dilluns, 19 de gener

El PP balear, confiat. Amb l'aprovació del PP de la seva llista electoral (encapçalada per la diputada balear Maria Salom) es desferma la precampanya. Des del partit conservador es filtra selectivament el resultat general d'una enquesta que els donaria fins al 57% de la intenció de vot. Una enormitat, tenint en compte que fa quatre anys feren un 54% i que ja va ser avaluat com a quasi impossible de superar. La direcció conservadora ha imposat la llei del silenci. No volen eufòries.

Més germans. Sembla que la política catalana està darrerament molt marcada per "les relacions fraternals" (terme encunyat pel portaveu del Govern català, Joaquim Nadal). El diari espanyol *El Mundo* publica que, entre les sorpreses que s'està trobant el nou executiu català, l'anterior Govern de Convergència i Unió va mentir, sempre segons aquest rotatiu, durant anys el sou d'assessor a un germà de Javier de la Rosa, Antonio. Un nom que, per cert, no figurava en l'informe que va fer el portaveu d'ERC, Joan Ridaó, sobre assessors de la Generalitat entre el 1996 i el 2001, presentat la legislatura passada.

Segons sembla, encara ningú no sap ben bé per què es pagava el sou, ni quin era el tipus d'assessorament que oferia el germà de qui va ser un dia l'empresari modèlic de l'economia catalana.

Dimarts, 20 de gener

Pena ratificada per a Forés. Dura història, la de l'antic presentador de Canal 9 Eduard Forés: ha passat de ser tota una estrella a ser considerat un empestat absolut. La secció segona de l'Audiència de València ha confirmat la condemna d'un any de presó imposada a Forés per un delictes d'utilització de menors per a l'elaboració de material pornogràfic, ja que considera que el condemnat era coneixedor "tant de la condició de minoria d'edat de la jove

[es va filmar a ell mateix copulant amb ella, i la xicota no tenia ni divuit anys] com de la utilització que es va fer de la gravació". La sala desestima així el recurs presentat pel condemnat contra la sentència del jutjat penal número 5 de València, que va imposar aquesta pena a qui va ser un ídol mediàtic del País Valencià.

Dimecres, 21 de gener

Matas parla amb Maragall de Moll. Els presidents balear, Jaume Matas, i català, Pasqual Maragall, parlen sobre l'Institut Ramon Llull (IRL). Sembla, pel que ha transcendit, que a Matas no li ha agradat gens que Maragall filtràs que Aina Moll serà la nova directora de l'IRL i ha reclamat consens a Maragall. Moll no fa declaracions, s'ha limitat a dir que encara no ha parlat amb el Govern balear.

Fabra, indicati de delictes. El president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, ja fa un temps que es troba assetjat per les més tenebroses acusacions de corrupció. Tot a causa de les querelles d'un empresari i antic amic, Vicente Villar, amb qui presumptament mantenia tot tipus de negocis bruts que feia nets a través de les seues influències polítiques. Les querelles no han estat admeses a tràmit pel jutjat, essencialment per defectes de forma, tot i que la jutgessa Isabel Belinchón, titular del jutjat d'instrucció número 1 de Nules, ha ordenat en una de les actes d'inadmissió que s'obrira d'ofici una investigació contra Fabra. El motiu és que els fets dels quals s'acusa Fabra "poden ser constitutius d'un o diversos delictes contra l'administració pública". El text de la querella pel qual s'investigarà d'ofici Fabra —que ja ha tornat a l'activitat pública després d'estar un temps apartat del terratrèmol— relata que les empreses del grup Naranjax, propietat de Vilar, "lliuraven sumes importants de diners a Carlos Fabra per gestions que ell mateix

Josep Antoni Duran Lleida (a dalt) diu ara que CiU no donarà suport a cap partit que no el rectifiqui –no diu pas que no el tregui– el Pla Hidrològic espanyol. Julio de España (al costat), president de les Corts Valencianes, ha seguit l'exemple de Berlusconi i ara també es dedica a cantar. Ha gravat, amb molt de sentiment, una ranxera per a un disc que es diu *Alma latinoamericana*.

efectuava davant d'alts càrrecs de l'administració, tant de l'estatal com de l'autonòmica". A més, el text narra les reunions entre Fabra i els aleshores ministres d'Agricultura, Jesús Posadas, i de Sanitat, Celia Villalobos.

I bé: el conseller valencià de Justícia, Víctor Campos, ha reconegut que, com a poc, el ja batejat com cas Fabra "incomodarà" el desenvolupament de la campanya electoral.

Julio de España, cantant. Com el mateix Berlusconi, també el president de les Corts Valencianes pel PP, Julio de España, ara canta. Segons informa el diari *Levante*, el president parlamentari ha gravat una de les cançons del disc *Alma latinoamericana* d'un grup anomenat Abaladre. Sembla que es tracta d'una ranxera que es titula "*Pa' todo el año*". El líder del grup, segons el diari, insisteix que els impulsos melòdics de De España són "potents, bonics i de qualitat".

CiU i el PHN. Josep Antoni Duran Lleida, que serà el pròxim portaveu de CiU al Congrés dels Diputats –després de les eleccions generals del 14 de març vinent–, assegura que no pactarà amb ningú que no rectifiqui el Pla Hidrològic espanyol tal com està plantejat. Després que CiU votés a favor d'aquest pla –amb l'excusa que així podien introduir una esmena que permetria regular el cabal de l'Ebre–, el PP, en la tramitació del PHN pel Senat, els va "traïr" i va anul·lar aquesta mateixa esmena. Potser CiU pensa que la pròxima legislatura tindrà més força per pressionar i llança aquesta amenaça.

Mentrestant, a les Terres de l'Ebre, les obres prèvies al transvasament tiren endavant malgrat les resistències, significatives però insuficients, d'alguns ajuntaments, com el d'Ulldecona, que les atura perquè no tenen permís d'obres.

El Zapatero que veig

N'hi ha que pensen que el tripartit català durà un canvi profund en el PSOE, a més glòria de les aspiracions nacionalistes. La fe mou muntanyes però jo, que som ateu, doncs la veritat és que no ho veig per enlloc, tot això.

Zapatero anuncià la setmana passada que no faria Govern si el PP guanya en minoria. D'un cop lleva al PP un flanc d'atac i, també, avisa els nacionalistes que suspiraven per un pacte del tipus tots contra el PP. Tot un símptoma de per on va en *Zapa*.

Quan el *compañero secretario general* va visitar Palma (gener 2003), servidor vaig ser estranyament distingit amb la possibilitat d'assistir a un dinar i posterior col·loqui –juntament amb una dotzena de periodistes– amb Zapatero. La idea que se'm quedà sobre com entén en *Zapa* tot això del nacionalisme és que no difereix gaire en el fons de com ho veuen Ibarra o Bono, si bé amb formes molt més suaus. És clar que un servidor no som gaire despert i potser tenguin raó els qui ara diuen que el tripartit català comportarà grans canvis en el PSOE. Però jo, què volen que els digui, els canvis que veig són aquests. Fins a l'estiu passat el PSOE era federalista. Des de Santillana del Mar, el setembre, va canviar el federalisme per l'"*España plural*", que no vol dir res. Després de les negociacions pel tripartit català el que veig *a posteriori* és l'enfosament del PSC i com sura amb força el PSOE-Catalunya, amb el símbol de *Zapa* en el balcó de la Generalitat. I, sobretot, el que veig és que el comitè de notables de *Zapa*, l'encapçalen Ibarra i Bono.

Potser és que avui tenc les ulleres brutes i per més que esforç els ulls no veig més que això, però és el que veig.

Miquel Payeras

PESSIGADA

